

De quan vaig intentar ser jo mateix

Un relat de: [qward](#)

Vaig sortir de casa tancant la porta a una discussió amb la meva dona. Com tantes altres, la meva dona és d'aquelles que al començament de la relació esperava que jo m'obris a ella, que confiéssim l'un en l'altre, que ens coneguéssim íntimament (tant pel que respecta al físic com a l'ànima). Amb el temps ha anat deixant d'escoltar-me, d'interessar-se pel que sóc realment. Ara es limita a donar ordres i a intentar canviar-me. Suposo que encara aspira a convertir-me en l'home ideal amb el qual es va voler casar.

Avui he decidit ignorar el que pensi ella, el que pensin els veïns o els desconeguts. Avui seré jo mateix, sense disfresses, sense hipocresies, sense ficcions. Jo no pretenc que els altres siguin d'una manera determinada, que em resultin agradables o simpàtics, no? Doncs llavors, per què haig de fingir jo per tal que ells es creïn una opinió positiva de mi? És una llosa amb la que porto carregant massa temps i és per això que he decidit alliberar-me'n totalment, de forma dràstica.

Pel carrer, la brisa fresca del matí m'inunda d'un univers de sensacions reconfortants. Omplo els pulmons amb un aire fresc ple de l'aroma invisible i elèctric de la llibertat. M'agradaria cantar... per què no? Sóc tan feliç que em puc permetre fer-ho amb tota l'ànima. L'autèntica música és la que ens connecta amb el cor, amb l'harmonia, amb l'essència del nostre sentit de l'oïda.

Deixo de cantar per saludar a la veïna del cinquè, que torna del forn amb dues barres de pa. Em dedica una mirada a mig camí entre la reprovació i la burla, que contesto amb un somriure. Sóc conscient que no és fàcil ser un mateix, que et trobes amb tot tipus de traves, però avui em sento amb energia per superar-les totes. Així i tot, la veïna, amb la seva actitud, m'ha restat una espurna d'optimisme.

A dins del metro, els passatgers tampoc semblen acceptar-me. Amb tota la simpatia de que sóc capaç, havia entrat al vagó dient ben alt "bon dia tinguin senyors viatgers!". Quanta gent diríeu que va contestar? A poc que us hagueu fixat en els rostres grisos dels que viatgen en metro haureu encertat la resposta. De vegades penso que a més d'estar-hi prohibit fumar i portar gossos, també ho està el fet de tenir sentiments o de mostrar-los. La majoria dels viatgers opta per l'escepticisme morbós, amb la precaució d'intentar guardar una mínima distància en tot moment (mai se sap què pot fer un boig!). Alguns marrecs emeten judicis burlescs sobre mi, als quals no dedico massa atenció. Sí que em fixo en una noia jove situada a un dels extrems del vagó perquè intueixo que no és com els altres. Potser m'entén. Potser ella també té la necessitat de ser lliure, de mostrar-se per fora com es sent per dins. I molt probablement mai ha tingut el valor per fer-ho. En aquells moments, ni tan sols s'apropa a mi per donar-me suport. Així i tot li dedico una picada d'ullet de comiat, per transmetre-li que el camí que busca existeix, que només ha de decidir-se a caminar-lo.

Surto de l'estació i rebo l'energia del sol, que dóna calor a la meva pell i llum als meus ulls i al meu cor. Quasi sempre podem confiar més en la natura que en els homes. Especialment quan es tracta de trobar la pròpia essència, de fugir d'allò absurd, fals, mediocre. La natura acostuma a rebre'ns amb els braços oberts quan retornem al que som, quan tornem a ella.

Sense adonar-me'n, perdut entre la gent i les reflexions, he arribat a la feina. L'ambient dramàticament encorbatat sembla convulsionar-se al meu pas. A mesura que avanço cap al meu lloc de treball creix l'agitació. Les energies positives de que disposava es van esgotant. Em sento intimidat i empetitit en aquest ambient cada cop més hostil. Entre les burles sornegueres generalitzades sorgeix la figura del gerent, amb els ulls injectats en fúria i aquest rostre que és la imatge de la indignació. Suposo que en altres circumstàncies m'hauria empès (físicament) cap al seu despatx. En aquest cas es limita a fer-ho per mitjà de paraules i gestos, quasi tan persuasius com la pròpia violència física.

Dins del seu despatx, segueix intentant intimidar-me amb el seu desplegament de violència verbal i psíquica. Jo em miro amb compassió el seu cos vell i panxut, embolcallat amb aquella màscara tràgica que és la roba d'Armani. Pobre petit home poderós... saps potser on has perdut la màgia de la vida? No ho puc evitar. La tristesa em posseeix en veure les cadenes d'or lligant el seu cor, fent-li oblidar les ambicions més íntimes, més humanes, més autèntiques.

- ... vol oferir-me alguna explicació sobre la seva actitud? - diu finalment. Decideixo agrair-li el gest de pretendre escoltar-me amb una resposta sincera, oberta, conseqüent amb la meva manera d'actuar.

- És molt senzill. La majoria de les persones, especialment les que consideren que tenen una actitud *guanyadora*, es defineixen a partir de la suma. La seva personalitat esdevé tot allò que els envolta: la feina, la casa, la roba,

els diners, la reputació i també algun contrapunt humanístic, com ara un *hobby* o la pertinença a alguna secta religiosa o social. Amb això semblen sentir-se satisfets i, molts d'ells, no semblen ser conscients que altres persones busquin altres camins, altres opcions més properes a la seva essència. Jo porto anys vivint a disgust amb aquests embolcalls que no manifesten el que sento i, per tant, em resulten absurds. Pertanyo al grup dels qui es defineixen per la resta, per despullar del jo tot allò que és frívol, que no és part d'un mateix, fins a trobar la pròpia personalitat en l'estat més pur.

Malgrat la claredat dels arguments exposats, el gerent em deixa clar que la seva pretesa actitud d'escoltar-me no era més que una falsa màscara més de la seva personalitat additiva. Em diu que em prengui el dia lliure i també un període de temps indefinit, fins que el consell d'administració prengui una decisió sobre el meu futur.

Minuts més tard, passejant pel parc, reflexiono en veu alta sobre la dificultat que tenen certs individus per encaixar en certes societats. Filòsofs com Sòcrates, homes de ciència avançats a la seva època, com Galileu o Copèrnic, artistes com Van Gogh. Tots ells van patir en les seves carns per voler-se rebel·lar contra la uniformitat grisa que els envoltava. Per què aquesta fúria contra allò que és diferent, especialment si és millor, si és més veritable o si és més sincer? Per què és tan difícil, en aquesta societat, ser nudista?